

N:o 75.

*Af Herr Jöns Pehrsson: Om utsökningsbestyrets öfverflyttande från läns-
männen till kommunalstyrelserna.*

Ehuru icke Lag-Utskottet eller Riksdagen fästade afseende vid mina till de tvänne sista riksdagarne väckta motioner N:o 125 och N:o 215 rörande exekutiva förrättingars öfverflyttande från länsmännen till kommunalmyndigheterna, men då enda skälet som anförts mot denna förändring syns och synes mig så underordnad att det borde bortfalla, vågar jag ännu försöka framställa något nära enahanda yrkande. Jag åberopar de motiv, som äro anförda i ofvan åberopade motioner, hvartill kan läggas, att antagas måste att upplysningen fortgår, hvadan intet skäl kan tala för afslag; och då härtill kommer, att allmänna meningen kräfver förminskning i tjenstemännens antal och statsutgifternas förminskande, blifver efter denna förändrings genomförande ett verkligt stort tillfälle härtill med att kunna indraga ettdera kronofogdarne eller, hvad jag tror bäst vara, länsmännen, och hvad som är en hufvudsak i frågan vore, att dessa sistnämnde till följd af de dryga resekostnaderna till dem i exekutiva mål ej må helt och hållet utarma den fattiga befolkningen, hvarföre jag ånyo yrkar:

- 1:o. Att alla exekutiva förrättningar, som förekomma inom hvarje kommun på landet, öfverflyttas till kommunens kommunalstyrelse, hvilken har lika verkställighets- och redovisningsskyldighet som nu åligger länsmännen;
- 2:o. Kommunalstyrelsen må ega rätt, om den så vill, att inom eller utom sig utse tjenlig person för att verkställa de exekutiva åtgärderna, men dock på kommunalstyrelsens gemensamma ansvar, då säkerheten för de om händer fädda medlén blifver vida större än hvad nu är förhållandet;
- 3:o. Aflöningen för verkställda exekutiva mål bestämmes såsom nu är stadgad för fjerdingmännens aflöning;

- 4:o. Verkställighetsordres skola meddelas af kronofogden, på sätt nu sker, som ej får befatta sig med utmätningen, med mindre han i kommunen bor, och dertill blifvit utsedd, och sig det åtaga vill för ofvannämnda arfvode.

Om remiss häraf till Lag-Utskottet anhålles ödmjukligen.

Stockholm den 25 Januari 1869.

Jöns Pehrsson
från Kronobergs län.

N:o 76.

Af Herr O. E. L. Dahm: Om ändring i 5 § af Kongl. Förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom.

Sedan Kongl. Förordningen den 8 Oktober 1861 upphäfde det gamla stadgande, som tillerkände barnaarf tyst förmånsrätt i gäldbunden förmyndares fasta gods, återstår för detsamma intet annat skydd än det, som härrör af domstols omtanke vid förmyndares tillsättande och den tillsyn öfver förmyndare, som enligt Kongl. Brevet den 24 September 1861 utöfvas af gode män eller kommunalnämnd.

Samhället, som genom sina domstolar förordnar förmyndare, borde dock, strängt taget, vara skyldigt att ansvara för hvad ett sådant dess ombud gör eller låter och således förbundet att ersätta allt det af omyndigs egendom, som genom förmyndares vanvård går förloradt. Visste samhället med sig, att det till förekommande af sådana förluster vidtagit fullt betryggande försigtighetsmått, så vore det med ringa fara förknippadt för Staten att åtaga sig full garanti för omyndigs egendom. Men den, som föresloge detta, skulle säkert mötas med det svar, att Statens risk dervid vore för stor.

Om detta mitt antagande, som jag tror, icke kan bestridas, så följer deraf, att lagstiftningen icke gjort nog att betrygga dens egendom, hvilken, såsom omyndig, icke kan och icke får sjelf skydda densamma.

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 6 Häft.